

1. Ahojky Alíčku a modrá linko chtěla bych se na něco zeptat muzu?
Miluju jednoho kluka je mu 32 let a nevím zda on mě má rád ale asi ano protože když jsem jednou u něj byla tak mi pak dal pusku na tvář když jsem odcházela a pořád na mě když budu 15atd. Ale on je upně boží když se na něj kouknu tak si pak teprve uvědomím proč ho prostě miluju a reknou si že asi nevím tak je to asi láska k němu. Včera jsem u něj byla a ptal se mě jestli po mě jede nějaký kluk když jsem tak hezka a já jsem se na něj koukla a on řekl že at na něj nekoukám že on je starší tak abych nemyslela jeho . Co si o tom myslíš ty Alíku a modrá linko ??? díky za odpověď Jana 14
2. Dobrý den.. Myslím si že semnou není něco v pořádku, myslím si nebo spíše vím že mám deprese, trvá to asi 4 měsíce řekla bych, ale nevím to jistě, celý život si o sobě myslím že jsem od ostatních lidí odlišná, nerada chodím mezi lidmi, často se jich bojím a mám z nich strach, třeba když jsem na autobusovém nástupišti a okolo mě je spousta nenávistných lidí co jedou stejným autobusem často se bojím jestli tam nebude někdo koho znám a nemám se s ním ráda někdy se mi z toho až chce brečet. Mám problémy skoro se vším, ve škole, na intru, doma s rodinou i sama se sebou. Četla jsem na internetu o depresi, protože nevím co jiného by to bylo nevyznám se v lékařství. Za půl roku mi bude 17 a já pořád nevím co chci dělat, skoro nic mě nedává hlavně škola a styl svého života, ráda bych třeba tancovala steet nebo něco takového hrozně bych to chtěla umět ale nemám odvalu, bojím se začít. Hrozně bych chtěla jít na jinou střední která by mě bavila a učit se, ale nemám odvalu to udělat a začít znovu i když bych hrozně chtěla, chtěla bych hrozně moc abych mohla všechno změnit ale nejde to proto mě často napadá i sebevražda, nikdy jsem se o ní pořádně nepokusila, asi čtyřikrát jsem se zkoušela předávkovat práškama ibalgin ale nic mi to neudálo jen se někdy vzracela, nebo jsem se chtěla utopit v rybníku který mám ze všech míst na světě najraši, je kousek od domu. Ale nikdy jsem na to neměla tolik odvahy to udělat jen hrozně velkou chuť. Když jsem byla malá trápila jsem svého králíčka který díkybohu ještě žije, třeba jsem ho škrtila ale nechtěla jsem to udělat, bylo to jako by mě do toho někdo uvnitř mě nutil a pak jsem ho vždycky objala a omlouvala se mu a brečela, opravdu jsem to nechtěla dělat. Nebo se mi dělo že jsem slyšela jak mě někdo říká tohle musíš udělat nebo se něco stane třeba nedožiješ se rána, někdo ti zabije mamku, bylo to strašný, vždycky jsem to udělala protože jsem měla hrozný strach, musela jsem třeba desetkrát šlápnout na stejné místo nebo se ho dotknout. Bylo to děsný teď už se mi to naštěstí neděje naposled asi před rokem. Pořád se bojím usínat proto když jsem sama v pokoji usínám při světle. Králíčka už dávno netrápím, miluju ho a dělám pro něj co můžu, nevím co se to semnou předtím dělo, někdy jsem k němu radši ani nechodila protože jsem se bála co by mě v hlavě zase přeskočilo. Jsem a vněčem jsem byla taková a hrozně mě to mrzí, poslední dobou asi ty čtyři měsíce je to nejhorší, nemám chuť k jídlu skoro nic mi nechutná, mám depresivní náladu, když jsem sama pořád brečím, jsem smutná, mám výčitky svědomí, často jsem unavená, skoro nic mě nebaví, nechodím moc ven, nechodím moc ven ani s kamarády nevím o čem by jsme si povídali ani co by jsme dělali, spoustu kamarádů jsem tím ztratila, prostě mě všechno přestalo bavit a změnila jsem se v chování. Nemám žádnou sebedůvěru, neumím pořádně projevit pocity a city, jsem nekomunikativní, často když mám něco zařídit spletu to, odkoktám a jsem ve stresu a strachu že to zkažím, mám pocit že jsem úplně zbytečná že dělám akorát problémy a nikdo mě nemá rád, skoro nikomu se s těmito problémy nesvěřuju, ví to jen holky z pokoje na intu, jsme hodně dobrý

kamarádky. Nevím co mám dělat, chtěla bych to všechno říct mamce aby věděla proč se semnou nedá mluvit s ničím se jí nesvěřím, proč dělám takové problémy a proč mě pořád vidí brečet, a jít k nákýmu doktorovi, ale bojím se, ona toho má taky nad hlavu a nechci aby semnou měla zase další trápení a bojím se že mě nepochopí. Porad' te mi prosím, jsem na dně..

3. Dobrý den, nevím si rady... tatínkovi před půl rokem zjistili v krku velmi agresivní typ nádoru. Nádor se podařilo odstranit, ale před pár dny na magnetické rezonanci zjistili, že nádor stihl metastázovat do mozku. Zjistilo se to tím, že mu začaly problémy se zrakem - lékaři nejdřív říkali, že to je obrna nervu. Už od operace je bez hlasivek, teď je téměř slepý. Včera nám řekli, že mu zbývají dny až týdny. Jeho manželka se rozhodla neřici mu jeho diagnózu. Já mám pochybnosti - nechat tatínka umírat, aniž by to věděl? On si pořád myslí, že se to spraví... Já bych ho i chtěla nechat dožít v nevědomí, protože říct mu to mi připadá, jak přiložit mu k hlavě pistoli. Ale je to tak správné? Neměl by si sám rozhodnout, že chce ještě něco udělat? Něco říct? Porad'te mi, prosím, co je pro lepší pro něj! ne pro nás.